

[Gerda Møller.]

kom ikke alene fra hr. Maigaard, men også fra andre — om den fælles morgenbøn, som skulle være holdningspåvirkning, men, som hr. Maigaard sagde, fri os for marxister. Det er jo altid nemmere at føre krigen over i fjendens lejr, det er noget, alle venstreorienterede ynder at gøre og desværre ofte med held, fordi den almindelige borger så ofte tier og føler sig beskæmmet. De er bange for at blive kaldt reaktionære eller højreorienterede, for det er jo ikke in i dag. Det kan det meget hurtigt blive. Men der er slet ingen grund til at føle sig beskæmmet. Vi lever i et demokratisk samfund, hvor ca. 90 pct. af borgerne tilhører folkekirken. Skulle der så være noget galt i, at deres børn beder en bøn eller synger en salme om morgenen i skolen? Det kan jeg i hvert fald ikke se. Og så er der også den forskel på marxisme og på kristendom, at mens de indoktrinerende pædagoger søger at påvirke børnene til at kritisere og omstyrte det bestående samfund for selv at tilrane sig magten, ønsker folkekirken jo ikke at overtage magten her i samfundet.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne — det har nemlig ikke været nævnt her i dag — at vi i vor lovgivning har fået slået fast, at undervisning i faget religion eller kristendomskundskab, hvad vi nu kalder det for, ikke må være forkyndende, men kun kundskabsmeddelende, og det er jo også således, det må man ikke glemme, at hvis forældre ønsker at få deres børn fritaget for dette fag, kan de jo få det, hvis de bare retter en henvendelse til skolen og selv står inde for, at børnene får den fornødne undervisning. Vi ønsker, at det skal være på samme måde i alle fag, at undervisningen først og fremmest skal være kundskabsmeddelende og ikke præget af, hvad den enkelte pædagog mener om vort samfund.

Fru Ritt Bjerregaard sagde noget om, at de fleste af ordførerne her i dag fra folketingets talerstol gav marxisterne skylden for alle de vanskeligheder, der er i folkeskolen. Jeg vil da gerne have lov til at sige at det har jeg ikke gjort et eneste øjeblik. Vi placerer i hvert fald ikke skylden alene på marxisterne. Tværtimod pegede jeg også på skolens indhold, som vi ønskede taget op til revision, først og fremmest de grundlæggende fag, og jeg kom ind på faget dansk.

Jeg kom også ind på læseplanerne, som vi ønskede ændret, på vejledningerne, på den uindskrænkede metodefrihed og for så vidt også på den pædagogiske del af læreruddannelsen.

Så må jeg i øvrigt på grundlag af bl. a. fru Ritt Bjerregaards indlæg sige, at når hun efterlyser klager og konkrete eksempler, er det i hvert fald min indstilling — og jeg tror også, jeg kan sige, det er min gruppes indstilling — at man ikke kan være tjent med at fremdrage sager eller eksempler, der alligevel næppe vil være typiske for den største fare, der truer. Det er netop tendensen, den mere eller mindre skjulte form for ensidig påvirkning, der er farlig, og som vi advarer imod.

Jeg har bevidst forsøgt at holde mig på den principielle plan fremfor at komme med eksempler. Jeg vil også mene, at var vi kommet ind på eksempler, ville debatten bare være blevet afsporet. De kan jo også være svære at få, fordi de vil være baseret på mundtlige udtalelser fra pædagogerne til børn og af disse børn refereret over for deres forældre. Men der findes beviser på vilje og hensigt i en lang række udtalelser i pædagogernes forskellige tidsskrifter og annoncer, som det er blevet nævnt fra denne talerstol. Jeg har også selv været på Roskilde universitetscenter. Jeg kiggede bare på opslagstavlerne, som man i øvrigt også kan gøre andre steder, så får man også mange eksempler på hensigten.

Når så fru Ritt Bjerregaard taler om forfølgelse af enkeltpersoner og henviser til bl. a. McCarthys indsats i USA i begyndelsen af 1950'erne, og jeg kan da i den forbindelse tage dem med, der har henvist til forholdene i Vesttyskland i dag og i Tyskland i 1930'erne, så kunne jeg ærlig talt godt tænke mig at spørge: hvorfor nævner man ikke Storbritannien? Der foregår jo nøjagtig den samme debat i dag. De har nøjagtig de samme problemer med undervisningen og uddannelsen, som vi har med hensyn til indoktrinering. Man kan blot læse professor Millers kronik herom i Berlingske Tidende den 24. oktober, dér tager man fat på det på samme måde, som vi gør her. Men det er selvfølgelig ikke så spændende at nævne. Og hvorfor — det bør jeg måske ikke så meget spørge fru Ritt Bjerregaard som andre om — taler man ikke om Østtyskland og østlan-